

Päivö Parviainen

14. aprill 1984 – 23. juuli 1992

JUSSI KODUTEE

Fotograaf: Johannes Lampinen

Kaks misjonitöö veterani, praost Päivö Parviainen ja evangelist Kusti Matero. Ülesvõte on tehtud Ryttylās.

JUSSI KODUTEE

2007. aasta suvel 95-aastaseks saanud Hiina misjonär, veteran ja praost Päivö Parviainen tundis südames soovi kirjastada tõestisündinud jutustus, mis räägib väikese Jussi elust ja koduteest. Lugu on kirja pandud nii, nagu seda on jutustanud Jussi isa nende Lehtomäe kodus Nilsiä. Väljaande on toimetanud Marika Huusko.

www.eestilastemisjon.ee

Trükk: JOLAPAINO 2007 RYTTYLÄ

ISBN 978-952-92-30594

Unustamatu väike evangelist

Jussi Havukainen

Jussi sünd oli eriline. See sai teoks 1984. aastal arstide streigi kiuste. Hoolimata sellest, et nädalalõpp oli sünnitusmajas kiire, tuli Jussi maailma laupäeval. Laps oli sündides üleni sinine ja elutu ning teda tuli elustada. Mõne hetke möödudes tundis ta ennast siiski juba hästi. Ta ristiti kodus ja talle pandi nimeks Jussi Heikki. Ristimise ajal puhkes poiss suure häälega naerma ja õpetaja olevat mõtelnud, kelleks see poiss küll saada võiks. Jussi perekonda kuulusid isa Kalevi, ema Ulla, vanem vend Petri, vanem õde Minna ja noorem õde Mia.

Samal aastal kolis perekond Kuopio lähedalt Keloniemilt Riistavesile. Neljandaks sünnipäevaks sai Jussi Riistavesi kogudusest kaardi, millel oli kujutatud kahte väikest last varjav ingel. Jussile meeldis see pilt väga. Ta imestas, kuidas suudab ingel lapsi kaitsta nii ohtlikus kohas. Ema üritas poisile asja selgitada, kuigi ei mõistnud seda toona õieti isegi. Augustis 1988 oskas ema inglitest juba rohkem jutustada, sest oli ise õppinud tundma Jeesust.

Sügisel laenutas pere Uue Testamendi kassetid, mida Jussi kuulas innukalt tundide kaupa. Ema hakkas juba kartma, et Jussi kulutab mõne kassetti päris ära ja nii ostis ta poisile oma kassetid. Isa luges õhtuti lastepiiblit ja Jussile meeldis see väga. Ükski muinasjuturaamat polnud nii huvitav, Jussile kõlbas ainult Piibel. Tema vaieldamatuks lemmikraamatuks oli Uus Testament. Magama heites pani ta sageli kasseti mängima ja kuulas seda, kuni uinus.

Kord jalgrattasõidul kuulsid Jussi ja Mia, kuidas üks poiss lähedalasuval mänguväljakul vandus. Jussi läks poisi juurde ja ütles: „Ära vannu, nii sa ei pääse taevasse. Tunnista oma patud üles. Jeesus peseb su patud ära ja sa saad Tema omaks. Siis oled verega pestud ja kõlbad taeva.” Nähes Jussi tarkust, ei suutnud uuremad poisid tema sõnade peale isegi vihastada.

Viieaastaselt täitus Jussi Püha Vaimuga. Saunaniemi vanas koolihoones ütles ühel 1989. aasta koosolekul keegi noor tüdruk Austriast: „Kellelegi on sõnum: Keda ma läkitan? Läkita mind.” Sellest ajast algas Jussi töö. Ta kuulutas innukalt evangeeliumi nii tuttavatele kui võõrastele. Samal kevadel pidas keegi evangelist koosolekuid Saarijärvi koolis. Ka Jussi oli oma perega seal. Üks sõber viis Jussi spordikingad õnnistamiseks ja evangelist õnnistas neid, teadmata, kelle omad need on. Ta ütles, et need on väikese evangelisti valmisoleku kingad, aga tema tööaeg jääb lühikeseks.

Lasteaed

Lasteaiaaeg oli Jussile raske. Ta polnud varem võõraste hoole all olnud. Aga et ema läks operatsioonile ja ka isa ei saanud jääda koju lapsehoidjaks, pidi Jussi minema hommikuti lasteaeda. Nutt oli südantlõhestav. Siiski pulbitses tema südames rõõm sellest, et ta sai olla Jeesuse oma. Söögilauaski laulis ta: „Täis on allikas Jumalas, täis on Tema allikas.” Kuna Jussi ei läbenud vait olla, saadeti ta kööki sööma.

Kord istus Jussi kodus koos teiste lastega lauas ja ema imestas, miks poiss ei söö. Kui küsiti põhjust, seletas laps, nutt kurgus, et toit on õnnistamata. Ema palus siis Jussil seda teha. Jussi palvetas: „Taevasa hoiab väikeseid ja suuri. Õnnista meid kõiki – ringis, kodus, tööl.” Selline oli Jussi viis toitu õnnistada.

Kuulutustöö

Jussil oli imeline viis kuulutada. Kord tuli neile külla keegi tuttav mees ja pani suitsu ette. Jussi ütles: „Kuule, kas sina ei tea, et suitsetada ei tohi? Sinu keha on Püha Vaimu tempel. Jumal on loonud selle terveks ja ainult selle aja jaoks, milles elame. Sa ei peagi suitsetamist ja õllejoomist oma jõuga lõpetama. Jeesus annab sulle uue meelega tahte.”

Mees vihastas Jussi peale hirmsasti. Tegelikult mitte nii palju Jussi kui Jeesuse peale. Ent Jussil oli eriline võime inimesi armastada. Ta soovis, et seegi mees teaks, kuidas Jeesus teda armastab.

Jussi kandis kaasas väikest kotti, milles oli rohkesti Jeesusest kõnelevaid sedelikesi. Talle meeldis neid inimestele jagada. Külas ringi käies vaatas ta inimestele sügavalt otsa ja tundis nende silmist, kes on Jeesuse oma. Kord ütles ta raamatukoguhoidjale: „Sul on raske olla. Tahaksin rääkida sulle Jeesusest. Tema annab sulle jõudu.” Ka naabripoiss Nikole rääkis Jussi Jeesuse armastusest, aga peagi see keelati. Siis kasutas poiss teist moodust – pani selga pluusi kirjaga „Jeesus elab” ja läks Niko juurde. Ta tahtis tunnistada, kas või rääkimata! Väike kuulutaja tundis sageli muret nende laste pärast, kellele ta oli juba Jeesusest rääkinud. Kuidas neid uuesti üles leida? Mõnedest lastest tajus ta selgesti, et need on külvivalmid. Jussi palvetas ka ühe südameveega imiku eest ja tüdruk paraneski arstide abita.

Kord tuli Jussi ristiisa, keda kutsuti suureks Jussiks, neile sauna. Jussi ronis rahulolevalt ristiisa sülle ja too küsis: „Kuidas nii suur poiss veel sülle tuleb?” Jussi vastas: „Nojah, sa pole ju kaua meil käinud, olen vahepeal suureks kasvanud.” Veidi aja pärast küsis poiss: „Onu, oled sa usklik?” Onu jäi üsna vaikseks ja vastas siis: „Noh, olen kah, omamoodi.” Seepeale lisas Jussi: „Omamoodi ei aita. Jeesusesse peab uskuma nii, et saad taevasse. Muidu ei pääse!”

Evangelisti kannatused

Jeesusest rääkimise pärast pidi Jussi ka kannatama. Ühel talvel veeretaskid nad naabripoiss Nikoga lumepalle. Nad puurisid palli sisse augu ja Niko ütles, et Jussi võiks sealt läbi vaadata. Kui Jussi vaatas, torkas Niko auku harjavarre. See läks Jussile silma, silmast tuli verd ja vett. Poiss viidi kiirabiga haiglasse. Arst imestas silma uurides, kui võimsa kaitse all oli poiss olnud. Sarvkest oli kuuest kohast katki, aga sügavamalt õnneks mitte, ja nägemine jäi alles. Ravi aitas. Kõigest hoolimata tahtis Jussi Nikole andestada. Jumal annab ju ka meile andeks, oli tema põhjendus. Jussi rääkis ka Niko emale, kuidas Jumal oli saatnud inglid teda kaitsma.

Hiljem, kevadel mängisid poisid pimedat. Niko oli „silm” ja Jussi pime. Niko talutas Jussit ja nende tee jäi redel. Niko käskis Jussil kummarduda ja siis kiiresti üles tõusta. Jussi tegi, nagu kästus, aga lõi pea vastu redelit ära. Verisena jooksis ta ema juurde, kes poja verist pead pestes leidis suure haava. Jussi sõnul ei teadnud Niko, et ta nii kiiresti püsti tõuseb, ta oli tõusnud kui välk. Ta püüdis sõbrale andeks anda, et nende vahele mingit okast ei jääks. Lisaks ütles Jussi, et Jumal parandab pea ära, polegi muud kui pisike auguke.

Mina kutsun oma sulase koju

Jussi ema opereeriti mitu korda, seepärast räägiti kodus tihti surmast ja hinge surematusest. Jussi oli veendunud, et uskliku inimese hing läheb Jumala juurde. Ema rääkis pojale, et tavaliselt surevad vanemad inimesed enne, aga Jussi teatas, et tema sureb varem kui ema. Ema ei mõistnud, mida Jussi sellega mõtleb.

1990. aastal oli Jussi perega ühel kodukoosolekul Kaavil, kus üks usuõde sai Issandalt sõnumi: „Ma võtan oma sulase koju, kuid teile annan jõudu vastu pidada.” Jussi vanemad arutlesid endamisi, kes neist inimestest sureb. Et keegi pääseb taevasse, oli selge.

Ühel 1991. aasta kevadisel ööl rääkis Jussi ema unes: „Veel pisut aega...” Isa kuulis seda ja vastas: „Aasta veel...” Hommikul tuli emale unenägu meelde ja ta küsis isalt, kust too teab, et aasta on veel aega. Isa vastas, et taevas olid tohutud tulenumbrid: 1992. Vanemad olid rõõmsad, arvates, et Issand viib omad ära, siit maailmast taevakoju.

Ühel päeval tööl olles kuulis Jussi isa, kuidas Issand temalt küsis: „Kalevi, mida sa tunneksid, kui sinult nõutaks su oma last? Minul oli palju raskem ohverdada oma Poega, et teil oleks igavene elu.”

Nädal hiljem soovis Jussi, et õde Mia sünnipäeva peetaks kaks nädalat varem, kuna perel oli plaanis minna Kolmårdeni loomaaeda. Nii ka tehti.

See päev oli neljapäev

---

20. juulil 1992 oli Jussi koos emaga sõbra Jaako juures külas. Kohvilauapalves ütles Jussi ema Jaako emale: „Neljapäev saab olema selline, mida ka sina ei unusta.” Õhtul mõtlesid Jussi vanemad selle üle, mis imelik tähtpäev see neljapäev siis on. Vastust nad ei leidnud ja unustasid selle.

Neljapäeva, 23. juuli pärastlõunal läks Jussi Jaako juurde mängima, kuid tuli kohe tagasi ja ütles emale: „Ära pahanda, kui ma õhtul õigel ajal koju ei tule, sest täna pean ma tingimata kuulama Jumala Sõna. Nägudeni.” Ja läinud ta oligi.

Samal päeval poole viie paiku sõitis Jussi isa töölt koju. Sireenide huilates kihutas vastu kiirabiauto. „Kellegi on nüüd päris häda käes,” mõtles isa. Kodus ütles ema, et Jussi ei ole veel tulnud Jaako juurest koju sööma. Nad läksid talle järele. Jaako õuele jõudes nägi ema Jussi ratast murul pikali ning ütles: „Jussi on surma saanud!” Isa vihastas: „Oled sa hulluks läinud, et nii räägid?!” Jaako seisis kahvatuna oma isa kõrval ja hoidis temast kinni. Jussi isa küsis temalt sõbra kohta. Jaako ei vastanud midagi, aga tema isa arvas, et küllap on Jussi läinud koju. Jussi isa ütles, et kodunt nad just tulid ja seal poissi polnud. Läheks õige sinna, kus nad mängisid, poiss tuleb ju üles leida.

Koos sõideti randa. Juba kaugelt nägi isa järves ulpivat sinist särki. Sillast paari meetri kaugusel, kus Jussi lamas, oli vett ainult pahkluni. Isa tõstis poja järvest välja. Kuigi Jussi oli ainult väikene poiss, oli see ta elu kõige raskem koorem. Ta kandis poja aidatrepile. Ema Ulla hakkas nutma. Üks arst oma perega oli just sama silla äärest paadiretkele minemas.

Mees jooksis appi ja hakkas Jussit elustama. Ka Jussi vend jõudis kohale ning helistas kiirabisse. Kiirabiautot ei olnud kohal, kuna see viis parajasti 12-aastast Ollit haiglasse. Sama kiirabiauto oli tund aega varem Jussi isale vastu sõitnud. Olli oli oma jalgrattaga kaubikule tagant otsa sõitnud, selle tagaaknast sisse lennanud ja teadvuse kaotanud.

Autos tuli Olli teadvusele ja rääkis, kuidas inglid viisid teda hirmsatest olenditest mööda kolmanda taeva väravasse. Olli oleks tahtnud sisse minna, aga uksehoidja ingel ütles: „Sinu aeg ei ole veel tulnud. Sa pead minema tagasi maa peale. Siis nägi Olli, kuidas kaks inglit talutasid väikest valgesse riietatud poissi, ja hääl ütles: „Jussi Havukainen sisse!” Ja Jussi lasti üksinda väravast läbi.

Ollit transportinud kiirabiauto sõitis nii kiiresti kui võis tagasi Riistavesile Jussi järele. Kuna auto tulek võttis aega, helistas Jussi vend uuesti kiirabisse, ja viimaks saabus kaks autot korraga. Et esimest takistas tihe liiklus, jõudis teine kiirabi talle järele.

Jussit elustati kolm tundi. Brigaad, kes oli Olli juttu kuulnud, ei tahtnud enne lõpetada, kui Jussi on ellu tagasi toodud. Ent see oli vaid inimeste otsus. Jumalal oli teine plaan. Jussit ei suudetudki elustada, ta suri. Haigla kiirabis võis Jussi isa vaid hüüda: „Tänu Issand, et võtsid oma sulase koju!” Püha Vaimu abita poleks ta seda suutnud.

Kui vanemad õhtul koju jõudsid, mõistsid nad, et see oligi olnud neljapäev, mis iial ei unune. Ema kuulis sama häält, mis ütles: „Vaata Jussi kotti!” Kui kott nagist leiti ja avati, oli see täiesti tühi. Kõik traktaadid olid laiali jagatud. Evangelist oli oma töö lõpetanud.

Matused

Saabus matusepäev, 31. juuli. Keset kirikukellade helinat tuli elektrikatkestus. Valgus kustus ja kellad vaikisid. Ainult altariküünlad põlesid. Kirikus oli väga vaikne. Mõne minuti pärast tuli vool tagasi ja kellad hakkasid taas helisema. Issand oli korraldanud oma sulasele auavalduse, näidates, et Tema on selle kõige taga. Inimlikult oli see päev kurb, aga samas ka rõõmus, sest Jussi oli pääsenud taevakoju, kuhu meie oleme alles teel. Peres märgati alles õhtul, et oli Mia sünnipäev, mida seekord oli Jussi soovil tähistatud varem.

Hauakivi

Aasta hiljem kõndis Jussi isa perekonna suvila lähedal metsas. Jalg jäi millegi taha kinni ja ta kukkus. Üllatunult uuris ta, mille taha oli komistanud. Ta kraapis sammalt, kuni sõrmed leidsid heleda kivi nurga. Ta kangutas kivi välja. See oli umbes 10 cm paksune ja 70 cm laiune sile ning valge kiviplaat. Isa taipas kohe, et see sobib Jussi hauakiviks, sest poiss oli eluajal korjanud valgeid kive.

Jussi oli soovinud endale ka uut nime. Seda oli isegi kalendrist otsitud, siiski sobivat leidmata. Piiblis Ilmutusraamatu 2. peatükis öeldakse, et Jeesus töötab anda sellele, kes võidab, valge kivi ja sellele kirjutatud uue nime, mida ei tea keegi muu, kui selle saaja. Nii täitis Issand ka selle Jussi soovi.

Väikese Jussi lemmiklaul

---

*Vikerkaare värvisillal joosta tahaksin,
kõik need kaunid värvid oma purki paneksin.
Nii ei teha või, sest et Jumal lõi oma kaare taevale.
Vikerkaar, see vikerkaar ju meile meenutab,
kuidas Isa Jumal meid kõiki armastab.*

Elutarkus

Jussi elust võime õppida, et isegi kaheksa-aastane võib olla evangelist ja juhatada inimesi Jeesuse juurde. Soovin, et selle raamatukese kaudu julgustaks Issand kõiki usklikke oma lapsi kristlikult kasvatama. Isegi päris väikesed, nelja-viieaastased, võiksid rääkida eakaaslastele Jeesusest. Sellepärast palun, et mõtleksid ja palvetaksid, kus on sinu koht Jeesuse järgijana ja lähetatuna. Vähemalt saad sa palvetada ja seda raamatukest teistele jagada.

Ole õnnistatud.

Päivö Parviainen

Jussi hauakivil seisab tekst:
„Jeesus ütleb: „Kes minusse usub,
see elab, isegi kui ta sureb.”
Kas sa usud seda?
Mina usun.”

Näytekappaleen voit tilata
kotiisi kannettuna osoitteesta:

www.LUKUPAKETTI.com – www.LASTENMISSIO.fi
